Mizah

Düştükten Sonra:

Korkuluk kendi kendini söktü!

ÇELİK GİBİ KOLLU
TUNÇTAN AYAKLI

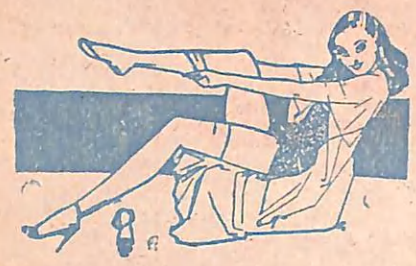

FIKRALAR

Endişe

«Gizli ilimler» den lâf açılmıştı. İspirtizmadan, manyetizmadan, ruhtan bahsediyorlardı.

Biri:

— Ruhun kalıp değiştirmesine inanır mısın? diye sordu.

Öteki:

— Maalesef inanırım, dedi. Bu yüzden gece uykum kaçıyor.

— Neden?

— Neden olacak! Eğer dünyaya bir dahaki gelişte kedi olursam muhakkak ki karım da pire olur, gelir yine benim enseme biner...

Var ol!

Adam karısına sordu:

— Yalancı inci ile sahicisi arasında ne fark vardır, bilir misin?

Kadın dudak bükerek cevap verdi:

— Bilmem.

Kocası derin bir nefes aldı:

— Mükemmel, dedi. Öyleyse beni büyük bir masraftan kurtardın!..

Dipsiz kile...

Hanım, beyi ile kavga etmiş, söyliyeceğini söylemiş, bir kenara çekilmiş oturuyordu. Şimdi, içini dökmek sırası adama gelmişti. Söylüyor, söylüyor, mütemadiyen söylüyordu.

Kadın nihayet, alaylı alaylı gülümseyerek:

— İstediğin kadar söyle, dedi. Senin sözlerine metelik mi veririm ben! Söylediklerin bir kulağımdan giriyor, öbür kulağımdan çıkıyor...

Kocası:

— Ona eminim, dedi. Kafanın içinde bir şey yok ki kulağından girenlerin çıkmasına mâni olsun...

Akıl hastası

Arkadaşını görünce merakla sordu:

— Demek karın, tedavi için Amerikaya gitti ha?

— Evet.

— Peki, nesi vardı?

— Babasından miras kalan on bin lirası!.

Hesap

Rebeka fotoğrafçıya geldi:

— Çocuk resimlerini kaça çekiyorsunuz? diye sordu.

Fotoğrafçı cevap verdi:

— Düzinesi beş lira...

Rebeka düşündü. Sonra, kararını vermiş gibi:

— Ben yideyim de iki sene sonra yeleyim... dedi. Şimdiki halde on çocuğum var...

Görmeden

Tekel İdaresi Cibali Tütün Fabrikası müdürü Sami Sunal bürosunda çalışıyordu. Kapısı tıkırdadı:

— Buyurunuz!

Diye seslendi. İçeriye bir memur girdi, ellerini uğuştura uğuştura:

— Affedersiniz efendim, dedi. Yarın evleniyorum...

Sami Sunal:

— Ya, öyle mi? dedi. Tebrik ederim.

Memur biraz sıkılarak:

— Şey, dedi. Bu sebeple sizden bir kaç gün izin istiyorum. Karımla balayı seyahatine çıkacağız!

Sami Sunal:

— Olur, dedi. Kaç gün izin istiyorsunuz?

Memur boynunu büktü:

— Vallahi efendim, dedi. Siz ne kadar münasip görürseniz..

Sami Sunal da dudaklarını büktü:

— Bilmem ki.. dedi, karınızı görmedim!

Bu burun başka burun

Ethem İzzet Elburunî bir müddettenberi meydanda yoktu. Aziz dostu Doğan Nadi — eksik olmasın — onu görmeden rahat edemez. Bir gün:

— Yahu, bizim Ethem nereleride?

Diye sordu. Arkadaşlarından biri:

— Nezle olmuş, evinden dışarı çıkmıyormuş, dedi. Fakat garip şey değil mi, yaz ortasında insan nezle olur mu?

Doğan, sâkin bir tavırla başını salladı:

— O olur, dedi. Kendisi burada otururken burnu muhakkak soğuk memleketlerde dolaşmıştır...

SALON

Bu, çiçek demeti kadar renkli ve güzel mecmua her evin, her salonun süsü olacaktır. (SALON) nefis resimler ve güzel yazılarla bir sanat şaheseridir.

PEK YAKINDA ÇIKIYOR

Ze.. ki

Arkadaşımız Doğan Nadi'nin «Tasvir» gazetesinden ayrıldığını bilmem biliyor musunuz? Onun «Bir Dakika» sütununu şimdi «Z» imzalı biri, her türlü mânasiyle doldurmaktadır!

Bu zevksiz, tatsız, tuzsuz, yazıları okuyan, vaktiyle kocaman bir kitap neşrederek, Türk umumî efkârına meşhur Alman Führeri «Hitler» in ne kadar büyük bir adam olduğunu ilk defa anlatan «Tasvir» in başmuharriri Vismareşal Cihat Baban nihayet dayanamadı, gazetenin neşriyat müdürünü çağırdı:

— Ayol, dedi. Bari şu «Ze» nin yanına bir de «ki» ilâve ediniz de yazılarda okunacak bir kelime bulalım!.

Bin sene

İki sevgili gazinonun tenha bir köşesinde oturmuşlar, başbaşa vermiş konuşuyorlardı. Erkek, kızın güzelliğini methediyor:

— Sevgilim, diyordu. Aradan bin sene geçse, gene senden başka hiç bir kadına bakmam.

Bir iki dakika sonra, yanlarından bir kadın geçerken delikanlı başını kaldırıp uzun uzun baktı.

Sevgilisi buna kızmıştı, delikanlıya biraz evvelki sözünü hatırlattı.

O zaman çapkın genç:

— Eyvah! diye haykırdı. Bin sene ne çabuk geçti!

İtaatli kadın

Ayşe Fatmaya bir gün Beyoğlunda, bir gün Kapalıçarşıda, öbür gün Mahmutpaşada rastlıyordu.

— A! Kardeş, dedi. Sen ne çok geziyorsun! Hani kocan: «Evden dışarı çıkmazsan sana hediye alırım.» demişti?

Fatma cevap verdi:

— İyi ya işte, kardeşim: Kocamdan isteyeceğim hediyeyi aramakla meşgulüm.

Erbap

Aktör İhsan Balkır, uzun zamandanberi görmediği bir arkadaşının dairesine telefon etti. Arkadaşı, İhsanın sesini duyar duymaz:

— Vay vefasız, dedi. Nerelerdesin ayol? Hiç bir arkadaş bu kadar ihmal edilir mi?

İhsan Balkır:

— Kusura bakma, dedi, son günlerde işlerim pek çoktu. Şimdi sen bunu bırak da bana söyle: Bu akşam yemeği benimle beraber yemek ister misin?

Arkadaşı sevinç içinde cevap verdi:

— Tabiî, maalmemnuniye..

İhsan Balkır, bu cevabı alır almaz:

— O halde, dedi. Annene söyle: Sofraya bir tabak fazla koysun: Saat tam dokuzda gelirim!

SAYI: 62 CİLT: 3 Fiatı 25 Kuruştur 1. EYLÜL 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

Binen Binene !

Sıcak bir yaz günü bektaşi babası yola çıkmak mecburiyetinde kalmış. Zavallı hem ihtiyar, hem fakirmiş. Gideceği yol, en aşağı iki günlük. Yürümüş, yürümüş, yürümüş... Nihayet karşısına koca bir dağın dik bir bayırı dikilmiş. İhtiyarda değil bu yokuşu çıkacak, yürüyecek takat yok. Olduğu yere çökmüş:

— Yarabbi, demiş. Sana her şey malûm: İhtiyar ve halsizim. Hiç olmazsa, şu bayırı çıkabilmekliğim için bana binecek bir şey gönder!

Bu duayı müteakip, yorgunluktan bîtap düşmüş olan baba erenler, olduğu yerde uykuya dalmış.

Bir aralık kulağına bir takım gürültüler, çıngırak sesleri gelmiş. Gözlerini açmış, bir de ne görsün: Elli kadar sipahi, tozu dumana katarak bulunduğu tarafa doğru geliyor. Bektaşi sevinmiş:

— Hah, demiş. Nasıl olsa, bunlardan biri beni terkisine alır da, yokuşu çıkartır...

Sipahiler yaklaşır yaklaşmaz, aralarında bulunan aksi, lânet suratlı bir mülâzım haykırmış:

— Bre ihtiyar! Bizim beygirlerden biri doğurdu. Küçük tay bu yokuşu çıkamaz. Şunu kucağına al da, bayırın başına kadar götür.

Bektaşi itiraz edecek olmuş, fakat bir iki muşta yeyince çaresiz olarak tayı yüklenmiş, acı acı gülerek içinden:

— Allahım, demiş. Hikmetinden sual olunmaz ama, çok tuhaf tabiatların var: Ben binecek bir şey arıyordum, sen bindirecek gönderdin!

Recep Peker, kabinesinden altı bakanı çıkarmakla, her halde kendi vaziyetini sağlamlaştırmak istiyordu ama, umumî efkâr, bektaşi hesabı, gene sırtına bindirilmesine müsaade etmedi. Bizi görülmemiş sıkıntılara sokan kabinesiyle birlikte ve sudan bir sebeple yıkıldı, gitti. Yeni kabineden çok şeyler bekliyoruz. Ve:

— Yarabbi, diyoruz. Bu sefer olsun sırtımıza bineceğini gönderme!

Mizahçı

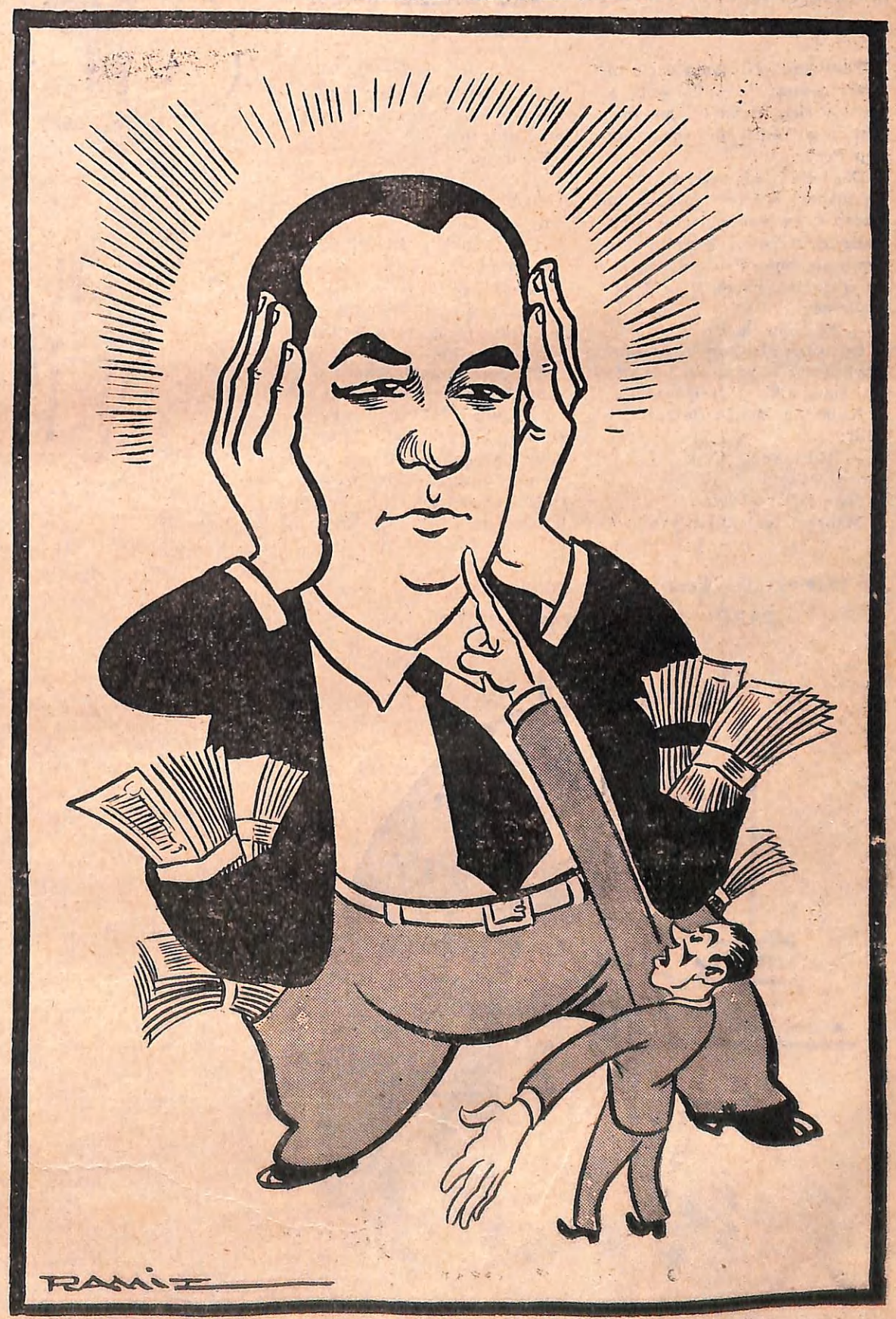

Eski Ticaret Bakanı Âtıf İnan, aleyhindeki söylentilere kulak vermiyormuş..
Halk — Kulaklarınızı gösterip, yüzünüzü kapasanız daha iyi değil mi?!

ZURNADA PEŞREV

Kendi Gitti, İsmi Kaldı Yadigâr!

o

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Tevekkeli: «Düşenin dostu olmaz» dememişler. En yeni, en ibret verici, insanı en çok hayretlere garkedici bir misali: Recep Peker.

Düşünün o azameti.. O, maddî ve mânevî azameti!. Mânen bir Recep Peker vardı ki: İnsan hayallerine sığamaz, derunî bir titreme geçirmeden onun ismi ağza alınamaz, şayet Halk Partisindenseniz:

— Selâmün kavle!

Demeden ona dair konuşamaz, söyliyemez, yazamaz, hülâsa hakkında fikir yürütemezdiniz. !

Kulaktan kulağa fis koslar edilir:

— Müstakbel Cumhur Reisi Recep Pekerdir!

Diye lâflar ortaya atılırdı.

Mahrem toplantılar yapılır:

— Cumhur Reisine kafa tutmuştur, aman kendinizi kollayınız, yoksa haliniz hem yaman, hem dumandır!.

Denilirdi.

Bilmem kimin üzerinde tesiri, bilmem neyin hakkında etüdünden bahsedilir:

— O, denirdi. Bu işte Yed-i tûlâ sahibidir.

Vakıa, hepimiz onun bazı meselelerde yed-i tûlâ sahibi olduğunu bizzat görmüş, tecrübe etmiş, acısını hissetmiştik amma, sıhhî mazeretine binaen Başbakanlıktan istifa ettiği günün akşamı Bulgar sefaretinde verilen ziyafete gidecek kadar hünerbaz olduğunu anlıyamamıştık. Doğrusu, aşkolsun, aferin, maşallah! Galiba hazret eski rüfai dergâhlarına uğramış. Hem: «Hasta oldum!» diye vazifeden ayrılmanın, hem de sağlam insan gibi ziyafetlerde bulunmanın sırrını biliyor.

Ya, maddî Recep Peker?. Huhuhuy bre! O, ne alımlı çalımlı; o, ne şevketlû; debdebeli, azametli, şaşaalı, heybetli, kudretli, kuvvetli bir zattı. O, ne göbekti bre?. Vakıâ:

— Astığım astık, kestiğim kestik!

ine, biz, fukarâ-yı cerideciyan, pek göz yumamıyorduk amma, o yine 7 Eylûl karralarını alabiliyor, biz:

— Aman devletlûm! Serbest çalışanların hali, işçilerin vaziyeti ne olur?

Diye sordukça, o, Hûd dağlarını andıran koca göbeğini sallaya sallaya kelâma ağaz ediyor:

— Ne yapalım? Beğenmiyenler, kendilerine başka iş bulsunlar!

Deyiveriyordu.

«Parayı ayarlıyorum!» diye kararlar alıyor, onu, Beyazıttaki veya Yenicamideki saatlere benzetiyordu. Ne zaman baksan: Ya on beş dakika ileridir, ya kırk dakika geri!.

Dermason fasulyesinin, tereyağının, Urfa yağının, zeytinyağının, etin fiyatı alabildiğine yükseliyordu amma, o yine vadediyordu:

— Aldırmayın, her şey düzelecek!

Belki: Hiç bir şey düzelmedi, amma, o tatlı dil, güler yüz ne olacak?

Hani icabında: «İstiklâl mahkemeleri»ni açacağını söyleyen tatlı dil?!

Hani o, Demokratlara:

— Psikopat!

Diyebilen ballı dil?!

Hani o, güvenlik oyu veren üçler, yediler, kırklar, bilmem neler? Nerede kaldı bunlar?

İşte Recep Peker çekildi. Evine gitsenize, onu arasanıza!.

— Geçmiş olsun! Allah başka keder göstermesin!

Desenize..

Ne gezer efendim, ne gezer!

Bu, iki günlük menkûbiyet Recep Pekere, bu kadar büyük hizmetler etmiş olan ona, insanlığın hakikî durumunu anlatmış olacaktır. Her halde, kendi kendisine mırıldanmaktadır:

— Düşenin dostu olmaz!.

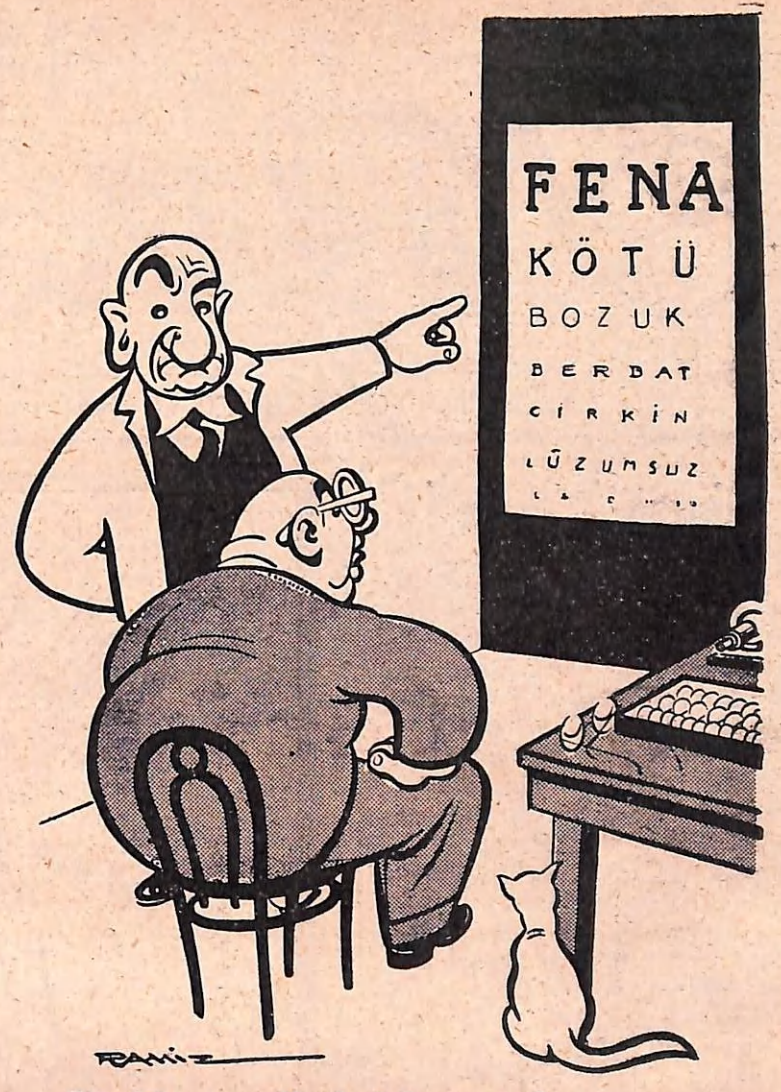

Göz doktoru — Nasıl görüyorsunuz?
— Gayet iyi görüyorum..
— Şu halde siz yalnız miyop değil, hem de C.H.P. müfritlerindensiniz!.

36 sene evvelki (Cem) Kolleksiyonundan:

TARİH TEKERRÜRDEN İBARETTİR!

Müşkülpesent — Yalnız üç tanecik mi istifa etti? Topu topu bu kadar mı?!.

ZAMANİN HOKKABAZLIĞI

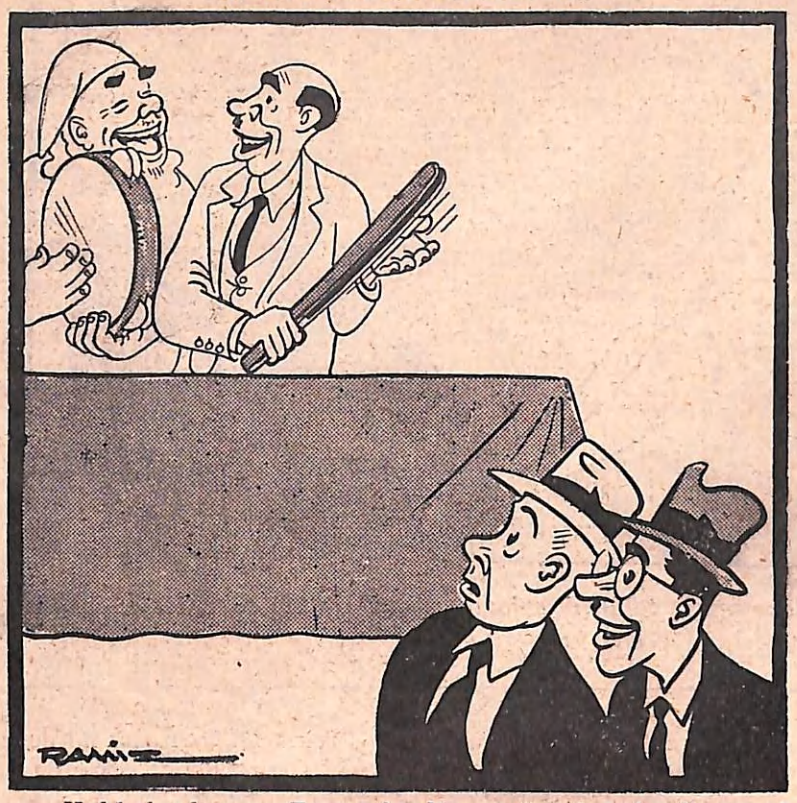

Hokkabazlar — Evet efendim, münasip efendim, pek güzel efendim...

Seyirci — Sünnet mi?

Seyirci — Hayır, boğaz doyurmak için farz!

ÜÇ BİN ERMENİ DAHA CENNETE GİTTİ..

— Bizim Haçik de cennete gitmiş..

— Ne deorsun baron Agop? Altık o da dünyayı göremiyecek desene!

Buna da Şükür

o

Yükselince her yerden perde perde şikâyet,
Birbirine girişti hamiyet'le himâyet:

★

Hükûmetin tuttuğu dahilî siyâsete
Gık dediler fırkadan olanlar da nihâyet.

★

Beyaz oy kullandılar ekseri ak saçlılar,
Kanlı canlı olanlar açtılar pembe râyet.

★

Dünkü otuz beş kişi kırk beşi geçti bugün,
Yarın kırk beşte kalmaz bu gördüğüm dirâyet.

★

Hayırlı oldu böyle perâkende gidişler,
Topyekûn kalsalardı hazîn olurdu gayet.

★

Hemen gelip gitmeye ayakları alışsın,
Bu yolculuk hevesi bir gün eder sirâyet.

★

Nısfı bugün giderse yarın gider nısfı da,
Tamam olur yakında yarım kalan inâyet.

★

Daha dün dinlenirdi Başbakanın her sözü
Semâdan inmiş gibi, tövbeler olsun, âyet!

★

Bugün kalkmak üzredir Halk Partisinden bile
Yirmi beş yıldan beri devam eden vesâyet.

★

Vesâyetin baskıdır bizde nâm-ı dîğeri,
Demokrat Parti çözdü bu esrârı bidâyet.

★

Nasıl baskı yapılır halka demokrat diye?
Demokrat oldularsa etmediler cinâyet!

★

Hiçbir şehirli, köylü vergiye karşı gelmez;
Elverir ki edilsin usûliyle cibâyet.

★

Göçmüş gibi şehirden köye varlık vergisi
Öyle makbuz kesemez rastgele her vilâyet.

★

Bunları bizden iyi bilen vatandaşların
Vâsîye ihtiyacı asılsız bir rivâyet.

★

Bugün kâfi gelse de bu kadar bir tahavvül
Yarın bir kat fazlası bize etmez kifâyet.

★

Deli Ozan, bu kısse henüz tamam olmadı;
Kim demişse hatâdır, ol kadar ol hikâyet!

Deli Ozan

Anlıyanlar Butarafa !

Yazan: PALAZ

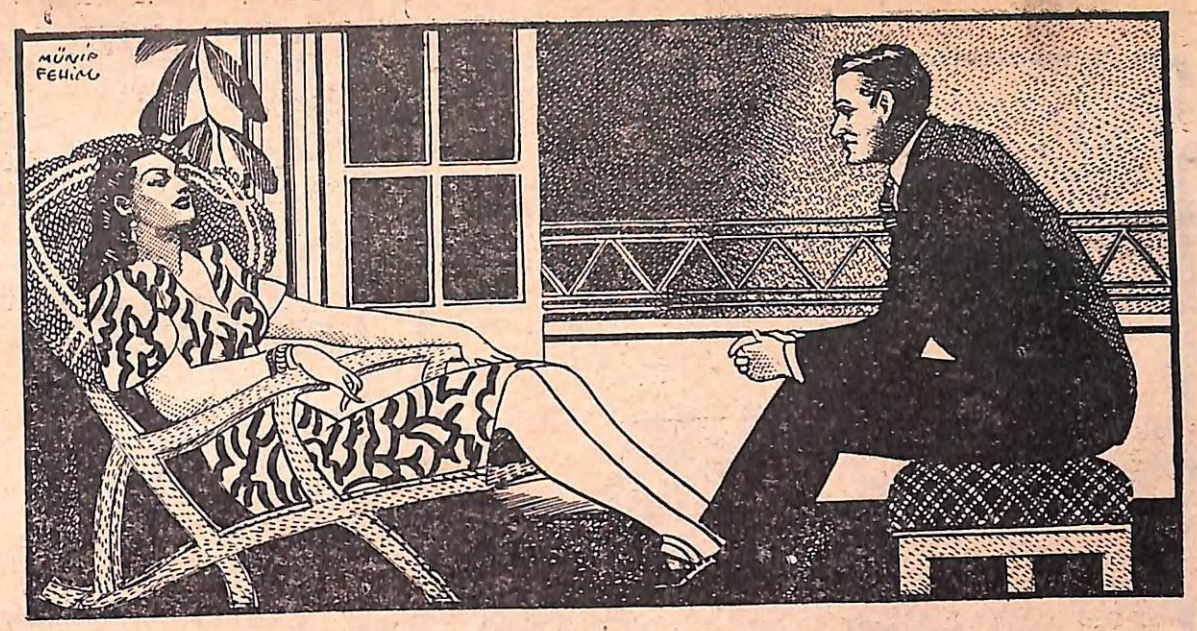

— Hanımefendiciğim, müessesemiz talâk davalarını süratle intaç eder. Evlendiğinizi haber aldık, yakında emirlerinize intizar ederim!.

Beş on gündür, melekette yine bir takım akıl ermez işler oluyor, dostlar. Recep Peker fırtınaya tutuldu. Kayalardan kayalara çarpıp duruyor ve illâ «çekilmem de çekilmem» diye tutturmuş. Varsın çekilmesin. Esasen şurada burada iyi kötü ekseriyet de kazanıyor. Pekâlâ yalnız anlaşılmaz hareketlerini umumî efkâra bir izah ediverse hepiniz rahatlıyacağız.

Meselâ Cumhuriyet Halk Partisinin ilk grup içtimaında niçin umumî siyaset için itimat reyi istemedi de «Memleketin iç güdümü» diye yeni icat bir garip vaziyeti reye koydu. İç güdümde ne olacak? Ne olabilir ki? Muhtar seçimleri, belediye seçimleri, umumî ve kısmî milletvekili seçimleri, yâni ne kadar seçim varsa Allaha şükür hepsi çoktan yapıldı bitti. Demokrat Partinin tazyik iddiaları eskiye aittı. Durup dururken tazyik yapılmaz ya.. Şimdilik olsun, bu çeşit bir vesile yok. Hal böyle iken Başbakanın iç siyasette demokrasiye iyi ayak uydurup uyduramadığını reye koymasını ben, doğrusu ya, bir türlü anlıyamıyorum.

Haydi koydu ve 35 kahraman muhalife karşı 330 daha kahraman muvafıkla itimat reyi aldı. Eh... âlâ. Haydi, dedik, Recep Peker işi yoluna koydu artık. Hiç olmazsa iki üç ay sandalyesinde rahat rahat oturur. Sen misin söyliyen!. Daha nefes almadan yeni bir grup içtimaı, patırdılar gürültüler... Bu sefer kabinede değişiklik yapmak salâhiyeti istedi. Ayol ne lüzum var? Aradan üç gün geçti geçmedi bu hükûmete bu âzalarla, milletvekilleri itimat reyi vermişlerdi. Şimdi bu değişikliğe sebep ne? Hem de altı tane bakan birden çıkıyor, yerlerine altı başka bakan getiriliyor. Lâf değil bu, altı bakan demek, kabinenin hemen hemen yarısı demektir. Yapma etme demeğe kalmadı Recep Peker bu sefer de 47 kahraman muhalife karşı 190 bilmem ne kadar daha kahraman muvafıkla yine istediği salâhiyeti aldı. Haydi hayırlısı, dedik, değiştirsin bakalım da o da rahat etsin, biz de.

Fakat ertesi gün gazeteleri okuyunca yüreğim ağzıma geldi. gözlerime inanamadım. A.. A.. O da ne? Giden bakanlar arasında İçişleri Bakanı da var. E.. bir evvelki itimat reyini kime verdikti? İç siyasetin güdümünü güden kim? İçişleri Bakanı değil mi? O halde, mesuliyeti altındaki işlerin iyi gittiğine dair, rey verdiğimiz bakan nasıl olur da kabineden çıkarılır? Akıl erdirebiliyorsanız, Allah aşkına bana da anlatın. Ben artık tamamiyle serseme döndüm. Hangi meseleyi neresinden tutup neresinden bırakacağımı kestiremiyorum.

Yoksa bir kurnazlık mı dersiniz? Galiba Recep Peker bu tezad dolu hareketleri mahsus yapıyor. Öyle ya.. O böyle hareket ettikçe, Halk Partisi içinde otuz beşti, kırk yediydi derken muhalifler çoğalıyor. Muhalifler çoğalınca da muhalefete lüzum kalmıyacak. Yâni sizin anlıyacağınız ne Celâl Bayar'a, ne de Demokrat Partiye iş yok. Başbakanın maksadı olsa olsa bu olabilir. Hem de iyi düşünürseniz, gayet ince bir zekâ oyunu. Muhalifi ile muvafıkı ile bizim Halk Partisi yine yürür gider.

Hesap buydu ama, Recep Peker kabinesinin ömrü vefa edemedi, sıktığı son dişi de kırıldı, bir daha eline almamak üzere iktidarı bıraktı.

Ne diyelim? Giden ağam, gelen paşam!

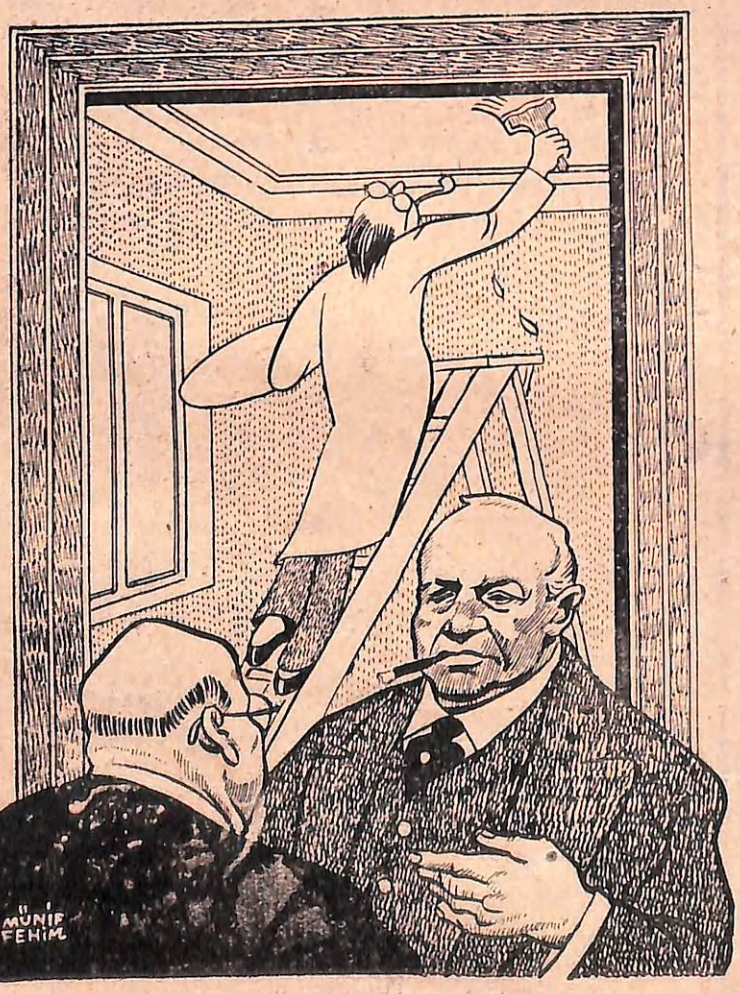

— Apartımanınız cidden güzel, son derece modern bir üslûpta yapılmış..

— Üslûp hususunda çok titizlik gösterdiğim için boya işlerini meşhur ve modern üstatlardan bir profesöre ihale ettim!

Açık Teşekkür

Sabık veya sakıt Başbakanımız devletlû, izzetlû, koca göbeklû Recep Peker;

Bir seneyi mütecaviz Başbakanlığınız zamanında, yaptığımız karikatürler ve yazdığımız sunturlu yazılara karşı gösterdiğiniz tahammül, tevekkül ve vurdum duymazlığa hayranız. Şimdiye kadar hiç bir başbakan, sizin kadar aldırış etmemişlik yapamamış, bize bu kadar bol ilham kaynağı olamamıştır. Yüksek şahsınızın âlemi siyasetten çekilmesiyle; büyük, pek büyük, bîemsal bir mevzu kaybediyoruz. Koca göbeğinizin, *Mizah* âleminde bıraktığı boşluğu bundan böyle doldurmamıza imkân yoksa da, bir senelik müşterek mesaimizden dolayı size teşekkür etmeyi yine bir borç, bir vazife addediyoruz!

Betarz-ı Kudemâ

o

Kalmamış

o

Benzi solmuş yurdumun evvelki behcet kalmamış
Kalbi olmuş pür elem, cisminde takat kalmamış

★

Kargalardır şimdi gülzarında konserler veren
Bağ-u bostanında âsar-ı taravet kalmamış

★

Etmiş istilâ kasavet büsbütün âfakını
Kimsenin kalbinde hiç âram-ü rahat kalmamış

★

Bir yudum sahba içen yoktur huzur-u kalb ile
Bezm-i sohbet kalmamış, cay-i feragat kalmamış

★

Tâ esasından bozulmuştur nizam-ı aile
Eski asayiş adîm, evvelki halet kalmamış

★

Şimdi bâtıldır geçen her yerde halis zer gibi
Talib-i hak yok, terazû-yi hakikat kalmamış

★

Sadhezar efsûs!.. aslâ mülk için sâyeyliyen
Ehl-i himmet kalmamış, erbab-ı gayret kalmamış

★

Menfaat hırsiyle dolmuş sîneler bir kimsede
Yok hamiyyetten eser, hissi mürüvvet kalmamış

★

Mutlaka piston gerek bir yerde iş bulmak için
İlme yoktur itibar, irfane hürmet kalmamış

★

Kimsenin yok kimseden bir parça yardım gördüğü
Hübbi millet kalmamış, aşk-ı fazilet kalmamış

★

El, avuç açmaktayız ağyara sâiller gibi
Kîseler bomboş, medar-ı istirahat kalmamış

★

Ey kalem, sen bâri tezyif et bu yolsuzlukları
Denmesin millette erbab-ı cesaret kalmamış

Râsıd

— *Bana hemen elli lira lâzım...*

— *Aman karıcığım, borç içinde yüzdüğümüzü bilmiyor musun?*

— ***İyi ya, ben de mayo almak için istiyorum!***

Kısmetinde Olanın

o

Yazan: Hamdi Varoğlu

MEVSİM DİLENCİLİĞİ

İki dilenci hamama gitmişler. Dilenci hamama gider mi, gitmez mi, bilmiyorum. Ama, bunlar gitmişler işte. Fıkralardaki dilenciler, zahir, gidiyorlar. Gitmeselerdi bu fıkra olmazdı.

Evet, hamama gitmişler. Nereden laf açıldıysa, biri ötekine, dilencilik dersi vermiş.

— Dilenciliğin kaidesi şudur, demiş. Kimden olursa olsun, nerede olursa olsun, ne olursa olsun, istiyeceksin.

Beriki, aldığı dersi hemen tatbik etmiş.

— Allah rızası için bir sadaka versene!

— Ayol, sen çıldırdın mı? Dersi benden aldın, bana satıyorsun. Hem ben de senin gibi dilenciyim.

— Kimden olursa olsun iste. demedin mi?

— Dedim ama, burası hamam yahu! Hamamda dilencilik olur mu?

— Nerede olursa olsun, dedindi ya!.

— Fesüphanallah! Be adam, çırılçıplağım, üzerimde bir tek peştemal var, ne vereyim?

— Ne olursa olsun istiyeceksin, diyen sen değil misin?

★

Sünnet mevsimindeyiz ya! Bu sene bir âdet peydâ oldu. Hamamda dilencilik mektebi açan çifte dilencinin açıkgöz torunları mıdır, nedir, bir sürü sünnet çocuğu, kimden olursa olsun, nerede olursa olsun, ne olursa olsun istiyorlar.

Faraza gazinodasınız. Yanınızdaki arkadaşınızla kadeh tokuştururken, kirli bir el, elinize doğru uzanıyor, kadehinizi dudaklarımızdan çekiyor, salyalı sümüklü bir çehreye doğru götürüyor:

— Amca, öpeyim!

Şapırtılı bir el öpmeden sonra, sevimli yavrucak, karşınızda, vicdan azabı kadar musallat, dikilip duruyor.

— Tanıyamadım oğlum, sen kimsin?

— Amca, ben sünnet oldum da!

— Ya! Eh iyi ettin. Vaktiyle ben de olmuştum. Ne istiyorsun?

Yılışıyor, kolunun yenine burnunu siliyor, sırıtıyor, bekliyor. Haa! Bahşiş istiyor. Sünnet oldu ya, hakkıdır, o da sizin keseyi sünnet edip kaybını telâfi çaresi arayacak.

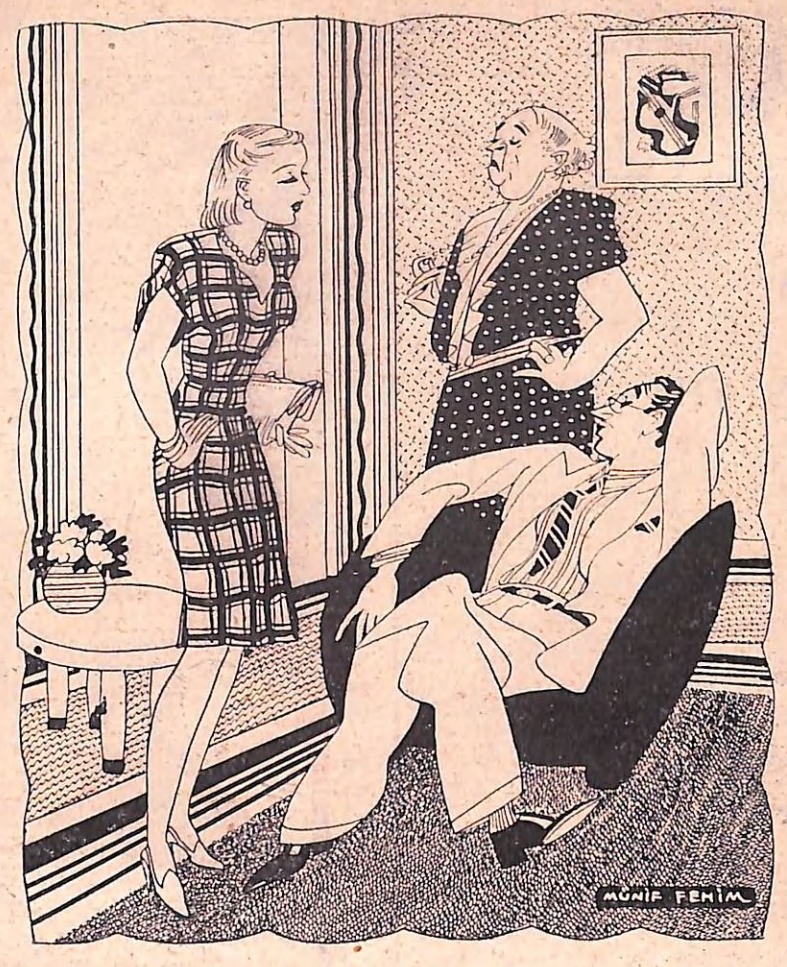

— Bak kızım, hayatta ben servetimi, güzelliğimi kaybettim, amma yalnız namusumu muhafaza ettim!

Ayni çocuğa, bir gün sonra tramvay istasyonunda, üç gün sonra vapurda, daha sonra, bakkalda, çakkalda, işinizin başında, boyuna rastgelebilirsiniz. Bütün bir sünnet mevsimi, «traş oldum, nezle oldum» kabilinden:

— Sünnet oldum!

Teranesiyle, İstanbul dolusu amcanın elini öpüp bahşiş topluyor.

«Ettekrar ahsen!» ama, sünnette değil. Aman, dikkat edin amcalar, mükerrer sünnetli çocuklar, bu sene, vallahi grip salgınından da beter.

BİR MUCİT

İcat, ihtiyacın çocuğudur. O ihtiyacı görüp karşılayana mucit derler. Onun için, tarihçi Reşat Ekrem Koçu'ya, ben tereddütsüz, mucit unvanı veriyorum.

Geçenlerde, ortaya bir fikir attı, doğrusu bayıldım.

Bir yere telefon ediyorduk. Reseptör elimde, bir kulağım orada, bir kulağım Reşat Ekremde, hayli konuştuk, gülüştük, kahveler, sigaralar içtik. Bulunduğumuz yer bir ticarethaneydi, bu arada, gelip giden müşteriler oldu, alış verişler yapıldı; postacı geldi, gitti; dükkân sahibi bir iki alacaklı savdı, bir iki borçlu hakkındaki takibat evrakını tamamladı; bir parça şekerleme yaptı, uyandı, rüyasını anlattı; biz, Reşat Ekrem Koçu ile, Fransız ihtilâli tarihinden dört beş sahife yazı okuduk. Derken, reseptör, kulağımda, ötü. Hemen numarayı çevirdim, tekrar beklemeğe başladım. İhtilâl tarihine, bıraktığımız yerden devam ettik, ticarethane sahibi arkadaş, beş müşteriye daha mal sattı, tezgâhtar postahaneye kadar gitti, geldi, nihayet, reseptör, bir kere daha öttü.

Ama, göğüs darlığına uğramış gibi, kesik kesik öttü. Yâni, aradığım numara konuşuyordu.

Kolum karıncalanmış, kulağım havasızlıktan rütubetlenmişti. Zaten dükkân da kapanıyordu. Muhavereyi başka güne bıraktım, reseptörü yerine taktım.

İşte Reşat Ekrem Koçu, o zaman dayanamadı, ihtiraının sırrını ele verdi:

— Yakında bu dertten kurtulacaksınız, dedi. Bir âlet icat ettim, telefonu açar açmaz, en nefis musiki parçalariyle sizi eğlendirecek, kulaklarınızın pasını giderecek; ne, hattın serbest olduğunu haber veren düdük sesi; ne, abonenin konuştuğunu bildiren fasılalı zırıltı; ne de, abone bedeli mukabilinde satın alınan bu derin mezar sükûtu.

— E peki, nasıl konuşacağız?

— Konuşmak bahis mevzuu değil. Bu âlet, sırf İstanbula mahsus. Sessiz telefonların yerine konulacak olan sesli telefonlar.

o

1948 BÜTÇE MÜVAZENESİ YAPILIRKEN

— Sayın müdürüm, bütçemizde yüz elli bin lira kadar bir para tasarruf edilmiş..

— Bu ne muvazenesizlik, yüzümüzün akiyle hesap vermek için bu parayı sene başına kadar harcamalıyız.. Daireye avize, vantilâtör, frijider gibi lüzumlu şeyler alın!

Çömezin Röportajları:
62
Çekilen Recep Peker Hakkında

Çizen: RAMİZ

Çömez — Ne oldu?
Saraçoğlu — Men dakka dukka!

Çömez — Aman üstat ne yaptınız?
Recep Peker — Yedi Eylûlde ağlattıklarımı dokuz Eylûlde sevindirdim!

Çömez — Düşenin dostu olmaz derler.
Memur — Eyvah, düşmeden hiç dostu yoktu, şimdi ne olacak?!

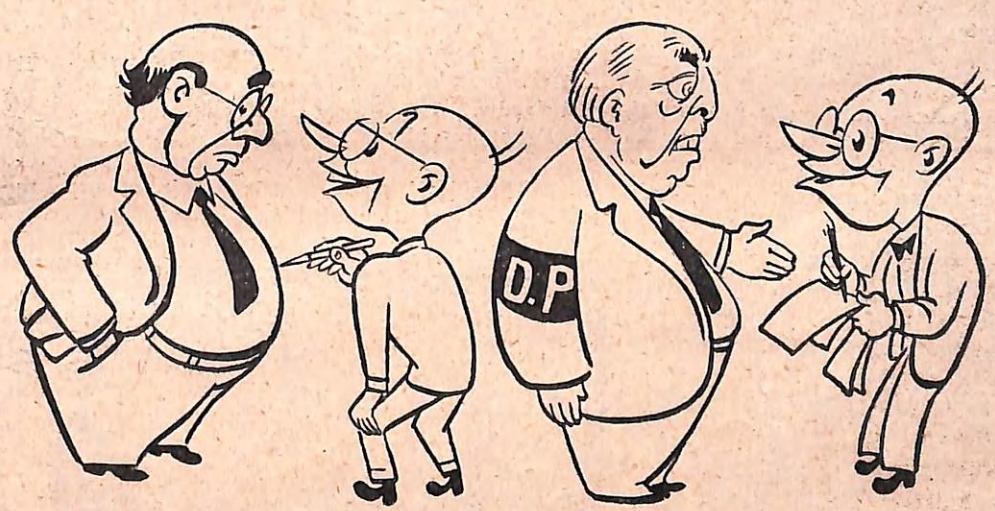

Çömez — Siz bu işe ne dersiniz?
Tüccar — Yaramazdır yaramaz kendi düşen ağlamaz!

Çömez — Sıhhî sebepten düşmüş öyle mi?
Demokrat — Ecel geldi cihane baş ağrısı bahane!.

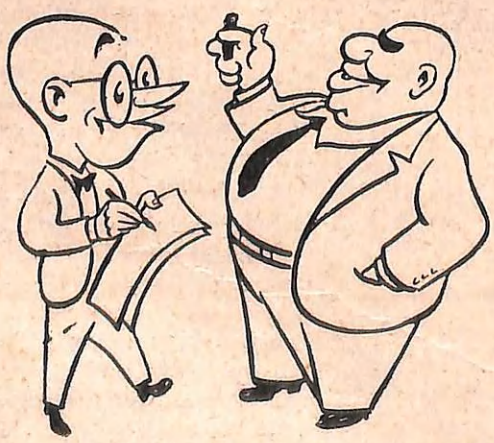

Çömez — Niçin (Saka) yı getirdiler?
Milletvekili — Antidemokrat kararların üstüne soğuk su içirsin diye!

Çömez — Ne dersin bu işe?
Halk — Ne kendi eyledi rahat ne halka verdi huzur derim!

Çömez — Bu gidişe ne dersin?
Karikatürcü — Ne oldu ise bana oldu, ebed îmevzuum elden gitti!

Hikâye

Mavi Gölgeler

Yazan :

ÇALÇENE

Hemen her gün Kalamış yolunda, Mühürdar kıyılarında birbirleriyle karşılaşıyorlardı. Her karşılaşışta iki kalb gıdıklanıyor, iki çift göz parlıyor, iki burun kanadı ürperiyordu.

Ali Saip, kadınların hoşlandığı tipte bir gençti. Güçlü, kuvvetliydi, dehşetli bir sportmendi.

Nahide de cidden güzel bir kadındı. Bir yıldan beri de duldu. İri tahrirli gözleri, bir mehtap gibi parlaktı. Küçük dudakları, bir çift iştihalı dudağın ateşini söndürmek arzusuyla daima yarı aralık duruyordu.

Nahide, Ali Saip için şöyle düşünüyordu:

— Âşıklarıma rakip olmaya lâyık bir genç!

Ali Saibin ise Nahide için düşündüğü şuydu:

— Müstakbel çocuklarımın anası olmağa lâyık bir kadın!

Birbirlerine güldüler. Beykoz işareti verdiler, gülüştüler, tanıştılar ve nihayet dost oldular.

Mühürdar kıyılarında, Bostancı plâjlarında, Moda taraflarında buluştular, sandalla gezdiler. Beraber denize girdiler, kumlara gömüldüler. Koca bir yaz, adamakıllı eğlendiler, hayatın zevkini çıkardılar.

Artık yaz plâjlara, plâjlar insanlara vedâ ediyordu. Fakat ne Ali Saip Nahide'ye, ne de Nahide Ali Saibe vedâ edebilecek:

— Gelecek yaza kadar Allaha ısmarladık!

Diyebilecek haldeydi. Birbirlerine o kadar alışmışlardı ki...

Bir akşam, bir sonbahar akşamının son ışıkları ufuklarda penbeleşerek solarken Moda yollarında kol kola, omuz omuza, göğüs göğüse, elleri birbirinin belinde dolaşıyorlardı. Akşamın son pembelikleri esmerleşir, mehtap denizin üstünü yaldızlamağa başlarken Ali Saip Nahideye sordu:

— Biraz oturalım mı?

Bir aralık Ali Saip dedi ki:

— Yazın bittiğine o kadar üzülüyorum ki!

— Neden?

— Böyle serbest serbest buluşamıyacağız, tabiatın güzelliklerinden istifade edemiyeceğiz. Sen Şişli'nin bir tarafına, ben Beyoğlunun bir köşesine gideceğiz. Dar, kasvetli apartımanların odalarında bekliyeceğiz; yaz gelsin diye!

— A! A!.. Hiç de öyle değil. Yine buluşacağız, yine gezeceğiz. Apartımanların da ayrı bir zevki vardır.

— Fakat bu böyle ne kadar devam edecek?

— Ne bileyim ben?

— «Bilmiyorum!» demekle iş bitmez. Buna bir çare bulmak lâzım. Meselâ...

Nahide heyecan ve telâşla Ali Saibin sözünü tekrarladı:

— Meselâ? Meselâ.....

— Elbette!.

Sevinçle haykırdı:

Çınarların altından iki vücut süzüldü, gölgeleşti ve kayboldu.

★

İki çift dudağın, artık bir çift dudak olmasına karar verdikleri için, evlenme memurluğuna müracaat ettiler. İlânlar duvarlara asıldı. Nikâh muamelesinin tescili bir hafta, bir gün meselesi halini aldı.

Muamelenin tescilinden evvel, iki sevgili, eskisinden daha sık birleşiyorlar, gecenin geç saatlerine kadar Ali Saibin apartımanında baş başa kalıyorlardı.

Nahide, bütün yaz günlerinde olduğu gibi, yalnız kaldıkları zamanlar kendisini ağır satıyor, nazlanıyor, Ali Saibin çapkınlıklarına, el peşrevlerine mâni oluyordu.

Gene böyle baş başa kaldıkları bir gece, Nahide biraz müsamahakâr davranmış, Ali Saibin bazı hareketlerine mâni olmamıştı.

Ali Saip, bu müsamaha dakikalarında Nahidenin vücudünde karışık ve karanlık bir maziden kalma garip işaretler, acayip çizgiler, mavi renkli benekler gördü. Kalbini şüphe kurtları kemirmeğe başladı.

Çizgiler, işaretler, mavi benekler!..

Bunlar ne demekti?

Bütün gece düşündü ve nihayet kararını verdi: Yarından tezi yok Nahideden ayrılacaktı.

.....

Sabahleyin, Ali Saip, Nahideye dedi ki:

— Seninle hayat arkadaşlığı yapmak benim için imkânsızlaştı.

Nahide şaşırdı, birdenbire havanın değişmesine bir mâna veremedi, hiddetle sordu:

— Niçin?

Ali Saip, okşar gibi bir sesle:

— Bunun sebebini söyletmeğe beni mecbur etme!

Dedi. Ve sonra cüzdanını çıkararak içinden bir on liralıkla bir beş liralık aldı, Nahideye uzattı:

— Lûtfen dedi. Bu hediyemi kabul et!

Nahide köpürdü, hiddetlendi, ve nihayet isyan dolu bir sesle haykırdı:

— Ben, senin bildiğin kadınlardan değilim. Paran senin olsun alçak! Ben, şimdiye kadar yirmi beş liradan aşağı almadım!

Erkek — Niçin bizim karikatürümüzü hikâyenin içine koydular?

Kız — Belki senin aşk masallarına uysun diyedir!

FIKRALAR

Ben olsaydım...

Güzel bir kadın kocasının tenbelliğinden şikâyet ediyordu:

— Ben böyle erkek görmedim, vallahi! Sabahleyin on bir olmadan evvel yataktan kalkmıyor...

Dinliyenlerden bir erkek içini çekti:

— Ah! Hanımefendi! Kocanızın yerinde ben olsaydım akşama kadar kalkmazdım... Halinize şükredin...

Mecburiyet meselesi

Yavuz Abadan, bir tüccar arkadaşının yazıhanesine uğramış, kapısını vurmadan içeri girmişti. Birden dona kaldı. Çünkü: Tüccar, müşterek ahbaplarından birinin çirkin karısını öpüyordu.

Suç üstünde yakalananlar da mahcup oldular. Kadın, saçma sapan bir iki kelime mırıldandı, fırladı, gitti.

Yavuz Abadan, gülümsedi:

— Doğrusu, dedi. Sana hayret ediyorum. Haydi bizim ahbap, karısıdır diye bu mendeburu mecbur olduğu için öpüyor. Fakat senin ne mecburiyetin var, bunu anlayamıyorum!.

Dâvetli

Meşhur şair Halit Fahri Ozansoyu bir arkadaşı ısrarla eve, akşam yemeğine davet ediyordu. O, arkadaşının karısını pek iyi tanıdığı için tereddüt ediyordu. Nihayet ısrarına dayanamadı:

— Peki amma, dedi. Benim yemeğe geleceğimi karın biliyor mu?

Arkadaşı güldü:

— Bilmez olur mu? dedi. Tabiî biliyor. Dün saatlerce münakaşasını ettik...

Teşbih

Doktora muayeneye gitmişti. Dönüşte karısı sordu:

— Ne haber? doktor ne dedi?

Kocası cevap verdi:

— Hiç bir şeyim yokmuş, canım! Turup gibi imişim!

Kadın şaşırmıştı:

— Allah Allah! dedi. Halbuki ben seni hep şalgama benzetirdim...

Ne mutlu!

Şehir Meclisi âzalarından Abdülkadir Karamürsele münasebetsiz biri akşam misafirliğine gelmiş, lâf lâfı açtığı için konuşmuş, konuşmuştu. Nihayet vaktin gece yarısına gelmek üzere olduğunu görerek kalktı.

Abdülkadir Karamürsel, onu kapıya kadar götürmek itsedi.

Misafir:

— Rahatsız olmayın, dedi. Zahmet olacak...

Abdülkadir Karamürsel:

— Estağfurullah, diye cevap verdi. Bilâkis, sizi kapıya kadar götürüp güle güle diyebilmek benim için büyük bir zevktir...

İmkânsız şeyler

Eserlerinde, kadınları daima batıran, aşkı daima ihanetle nihayetlendiren bir romancı olarak tanınmıştı. Bir gün Nurullah Ataç, onun eserlerini yüzüne karşı tenkit ederken:

— Sizin romanlarınızda bir kere olsun iyi kalbli bir kadına, mesut bir kocaya, iyi biten bir aşka rastlamadım, dedi.

Romancı:

— Üstadım, diye cevap verdi. Ben romanlarımda şimdiye kadar zümrüanka kuşundan, uçan fillerden, konuşan balıklardan **bahsetmiş değilim!**

İltifat

Ankaranın meşhur lokantacısı baba Karpiç bir kaç arkadaşiyle sohbete dalmıştı. Bir aralık söz, bir rakip lokantacıdan açıldı. Baba Karpiç:

— Melek gibi adamdır! dedi.

Arkadaşları şaşırdılar:

— Yahu! dediler. Biz senin onunla aran açık zannederdik. Halbuki...

Baba Karpiç onların sözünü keserek cevap verdi:

— Aram açık olur veya olmaz, o başka mesele... Ben hakikati söylüyorum; evet, melek gibi bir adamdır: Dünyada hiç bir işe yaramaz!...

Alma mazlumun ahını...

Bahçe mimarı Mevlût Baysal sokakta bir arkadaşına rastladı. O hemen elini alnına vurarak:

— Eyvah! diye haykırdı. Yarın yapacağımız kır gezintisine seni çağırmayı unuttum. Kusura bakma. Gelmez misin?

Mevlût Baysal soğuk bir tavırla:

— Hayır, dedi. Maalesef gelemem.

— Neden?

Mevlût Baysal gülümsedi:

— Çünkü, dedi. Yarın şakır şakır yağmur yağması için dua etmiştim...

Hava

Bizim matbaanın sahibi Nusret Pulhan, şöyle böyle tanıdığı birine rastladı. Selâmlaştılar. Nusret Pulhan sordu:

— Nereye böyle?

Öteki içini çekti:

— Sorma birader, dedi. Öyle sıkıştım ki! Yirmi beş lira borç verebilecek birini arıyorum.

Nusret Pulhan güldü:

— Talihin varmış, dedi. Bugün hava çok güzel. İyi bir hava alırsın... Haydi güle güle!.

MİZAH Ciltleri Yapıldı

Titiz bir itina ile hazırlayıp satışa çıkardığımız, ve okuyucular tarafından fevkalâde beğenilen Mizah ciltlerinden pek az kalmıştır.

Elimizde mevcut kolleksiyonumuzdan bir çok sayılar eksik olduğu için ciltlerimizin bir daha yapılmasına imkân olmadığını, ve mizahımızı koleksiyon yapmak istiyen okuyucularımıza, ileride çok kıymetlenecek olan bu ciltleri idarehanemizden süratle almalarını tavsiye ederiz.

Bir cilt 750 kuruş.

Bir kapak 300 kuruştur.

Havasından

Pazar günü, gezme olsun diye, Pendiğe kadar gitmişti. İstasyondaki kahvede otururken, uzun zamandanberi görmediği bir arkadaşına rast geldi:

— Ne o? Sen burada mısın? diye sordu.

— Evet. Buraya yerleştim. Fakat çok memnunum!. Hayat ucuz. Sonra, havası gayet temiz, gayet sıhhî. İnanır mısınız, senelerdenberi doktora hiç para vermiyorum...

Öteki gülümseyerek başını salladı:

— İnanırım, dedi. Buraya gelirken trende, sana bakan adlî tabip Fahri Can'a rastladım. O da öyle söyledi: Senelerdenberi para vermiyormuşsun!.

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer: PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

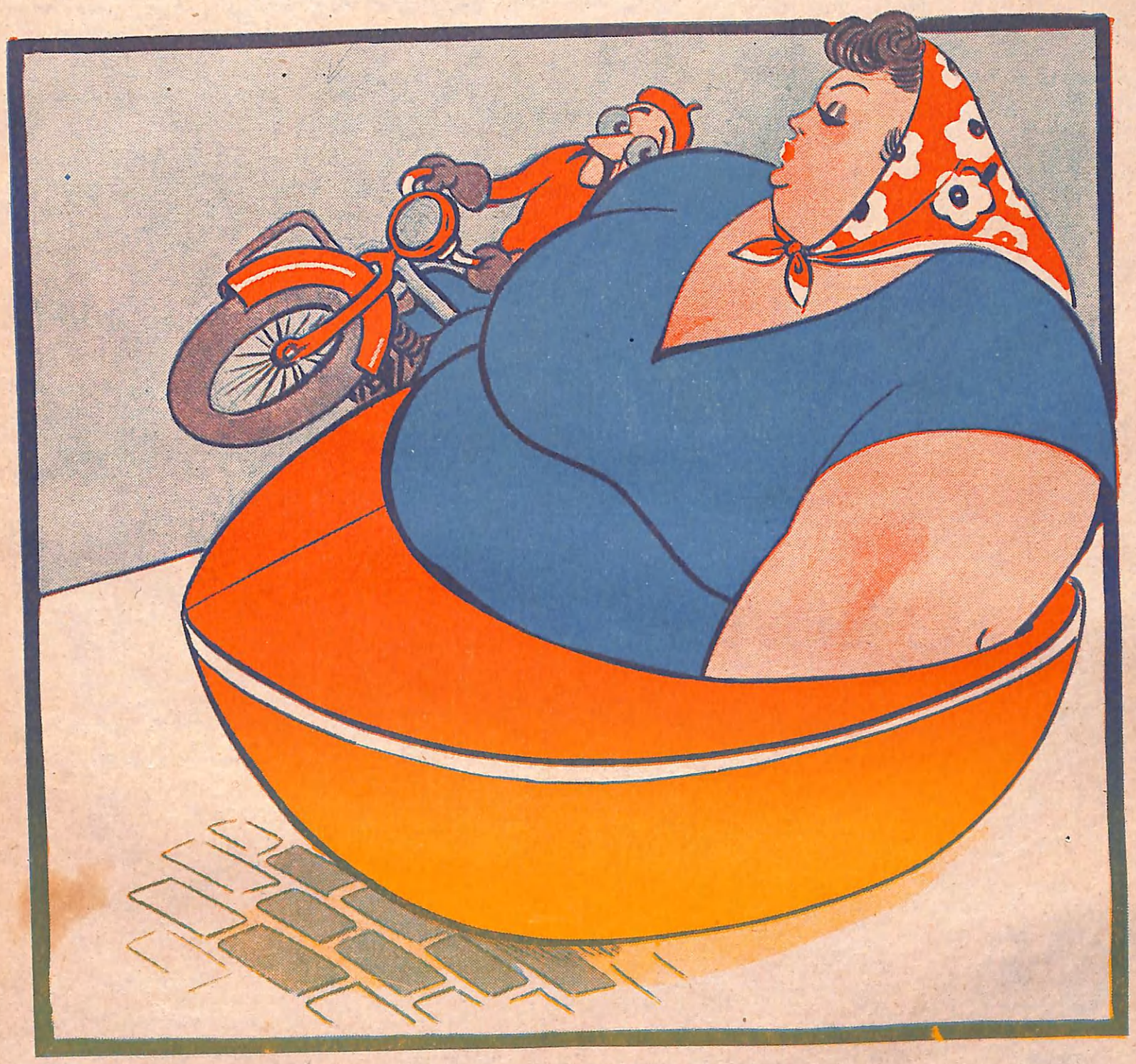

TOMBUL TEYZE MOTOSİKLETTE:

Sıska Dayı — Karıcığım, kuş gibi gidiyoruz değil mi?
Tombul Teyze — Ben değil amma, sayemde sen kuş gibi gidiyorsun!.

T.T POSTASI

Aşkale: Refik Çıg.

S — Sayın Tombul Teyzeciğim: Ne olur şu Sıska Dayıdan boşan da seni, cismen sana benziyen eski Başvekilimiz Recep Pekerle evlendirelim. Ücreti vekâlet ve boşanma davası masrafları da tarafıma ait olacaktır. Kabul cevabınız geldiği takdirde vekâlet masraflarınız tel havalesile emirlerinizdedir. Ricalarım kabul edilir ümidiyle yazdım sakın darılmayın.

C — Bana kastınız nedir? Oğlan şişman, kız şişman, araya girdi yirmi milyon düşman olmasını istiyorsanız o başka!. İnce kocam bana kâfi!.